

Ольга Снігурська

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ АГРОПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Конкурентоспроможність може розглядатися як безпосередній індикатор рівня економічної безпеки, оскільки остання є одним із базисних напрямів державної політики забезпечення національної безпеки, характеризує здатність національної економіки до розширеного самовідтворення. Якщо конкурентоспроможність розглядати як критерій і мету розвитку економічної системи, тоді економічна безпека являє собою необхідну умову для її існування та розвитку, і навпаки.

Одним із основних напрямів сучасної економічної політики нашої держави є розвиток агропромислового сектора. Він є гарантом вирішення економічних та соціальних проблем країни, базою продовольчої безпеки та зростання експорту [3, с. 38].

Аграрний сектор економіки країни є нестабільним, хоча й активно розвивається. На сьогодні економічний розвиток агропідприємств гарантується трьома основними чинниками, а саме інноваційною орієнтованістю, що ґрунтується на чіткій стратегії економічного розвитку (забезпечення економічної безпеки), достатньому потенціалі та забезпеченні конкурентоспроможності підприємства. Управлінські рішення керівництва повинні базуватися не лише орієнтуючись на вплив вказаних чинників, а й з урахуванням змін ззовні, забезпечуючи подальший розвиток підприємства [3, с. 42].

Конкурентоспроможність агропромислового підприємства визначається як можливість підприємства існувати, розвиватися, бути попереду від наявних та майбутніх конкурентів, випереджати їх, виготовляючи якісну продукцію, запроваджуючи інноваційні, новітні технології, розширювати спектр своїх послуг, приймати неординарні, але ефективні управлінські рішення, приваблюючи якомога більше споживачів та партнерів до співпраці. Економічна безпека агропромислового підприємства полягає у захисті, виявленні, прогнозуванні утворення загроз, негативних чинників, як у зовнішньому, так і в внутрішньому середовищах підприємства.

Конкурентоспроможність розглядається зазвичай, як визначальна ознака економічної безпеки агропідприємств, забезпечуючи довготривале, стабільне функціонування, захист від

зовнішніх і внутрішніх загроз, а також досягнення його певних стратегічних цілей підприємством.

Неконкурентоспроможні вітчизняні агропромислові підприємства, вважають, що результатом їх ефективної діяльності є лише випуск, реалізація продукту та надання тих послуг, що забезпечують їм прибуток та дозволяють утримувати їм певну позицію на ринку, а захист економічної безпеки полягає у виявленні лише зовнішніх загроз, не враховуючи внутрішні. Таким чином, рівень їхньої економічної безпеки є нестабільним, а конкурентоспроможність знижується через відсутність заходів захисту та інновацій [1, с.103 - 104].

У свою чергу, низка конкурентоспроможних, масштабних агропідприємств, агрохолдингів, агрокомпаній задля економічної стабільності здійснює захист від загроз не тільки зовнішнього, а й внутрішнього середовища підприємства (шляхом захисту комерційної таємниці, видаючи спеціальні накази щодо її захисту, покладає певні обов'язки захисту на кадрову та юридичну служби, створюючи нові структурні підрозділи, які відповідають за безпеку, в тому числі й працівників підприємства), підвищує рівень конкурентоспроможності на ринках поміж своїх конкурентів, надає не лише стандартний перелік послуг, а й розширює його (надання пайовикам допомоги у виготовленні технічної документації, юридичної допомоги у переоформленні документів, виплата спонсорської допомоги та компенсації), запроваджує інноваційні, новітні моделі, технології (використання імпортного устаткування при обробленні паю), що виготовляють лише якісну продукцію, яка відрізняється від аналогічної і, таким чином, залучає до співпраці нових партнерів, споживачів продукції та клієнтів (пайовиків, орендодавців).

Важливим аспектом стратегії конкурентоспроможності є її напрямок, ціль, мета, як у соціально-економічному розвитку, так і в забезпеченні конкурентоздатності на міжнародному ринку. Вона повинна опиратись на рентабельність власного капіталу, стабілізацію фінансового стану підприємства, синхронізуючи фінансові та інвестиційні потоки, гнучку антикризову політику, яка погоджується рішенням керівників задля виявлення та мінімізації ризиків, забезпечення та нарощення потенціалу, фінансової підтримки як у зовнішньому, так і у внутрішньому середовищі з метою подолання економічних та соціальних конфліктів [2, с.96-99].

Резюмуючи, відзначимо, що серед усіх країн світу Україна має найбільш сприятливий «клімат» для створення аграрного бізнесу,

який дає змогу залучати міжнародні інвестиції, підвищувати рівень конкурентоспроможності вітчизняних агропромислових підприємств на міжнародному ринку та забезпечити їм стійку економічну безпеку.

Перелік використаних джерел

1. Петрова І.Л. Інноваційна активність підприємства як фактор його конкурентоспроможності та економічної безпеки. *Вчені записки університету «КРОК». Серія : Економіка*. 2017. Вип. 47. С.101-109.

2. Чирва О.Г. Стратегія підвищення економічної безпеки та конкурентоспроможності підприємств агропродовольчої сфери. *Економічні горизонти*. 2017. № 1. С.96-100.

3. Черкасова Т.І. Економічний розвиток агропідприємств України: напрями і пріоритети. *Причорноморські економічні студії*. 2018. Вип. 28(2). С.38-42.

Олег Собуцький

*студент магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

Олександра Олійничук

*доцент кафедри кримінального права і процесу,
економічної безпеки та правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

ЕКОЛОГІЧНЕ ОПОДАТКУВАННЯ У КОНТЕКСТІ ЗМІЦНЕННЯ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Безсумнівним є факт, що проблема екологічної безпеки для нашої планети є однією із найболючіших, найактуальнішою та при цьому й однією із таких, що неможливо вирішити урядом однієї країни самотійно. Щодо питання стану екології не можна говорити про глобалізацію світової економіки як ключовий елемент для об'єднання держав світу, не країн-лідерів, гігантів, держав, які є основними забруднювачами чи тих, що мають позитивні тенденції в покращенні екологічного стану своїх територій, а урядів усіх країн без винятку.

Загально визнано, що людство перебуває на межі екологічної катастрофи, тож рушієм у зміщенні стану довкілля бодай на кілька кроків далі від цієї межі є здоровий глузд та очевидність причиново-